

γέροντος, μανθάνει αἰφνης ὅτι ὁ γέρων ὁ λευκόθριξ ὑπὸ τὴν γῆν ὑπνώττει.

Ἐντούτοις ἄλλοι συγγραφεῖς διασωθέντες ἀνέφερον στίχους τινὰς τοῦ ἀπολεσθέντος ποιητοῦ. Τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα συλλεγέντα εἰς ἓν ὅλον ἀπασχολοῦσι σήμερον ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας τοὺς πεπαιδευμένους. Νομίζει τις ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐκτιμᾶται ἡ τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ θέσις του ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γραμμάτων προσδιορίζεται· ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, οὕτως εἰπεῖν, ἀναγεννῶνται τὰ πρόσωπα τῶν κωμωδιῶν του καὶ ἐκ νέου κωμωδοῦνται τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ γελοῖα, ὅσα κατέδειξεν· ἡ ἡμέρα, τέλος, καθ' ἣν λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ συμβουλὰς καὶ μαθήματα διὰ τὴν ἐποχὴν μας ἀκόμη αὐτήν.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΑΡΟΛΔΟΣ Ο ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ

(800—900)

Ἐκ τῶν τοῦ Βάλτερ Σκόττ.

(Μετάφρασις Θ. Ἀντωνιάδου).

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλ. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'.)

VI

Ἄλλ' ἡ ἐβδόμη αἵθουσα, ἐκείνη ἐν ἣ ἡ ἐκδίκησις ἐτελέσθη, παρουσίαζε θέαμα ἔτι φοβερώτερον. Ἐφαίνοντο οἱ σκελετοὶ τῶν ἐπτά μαγισσῶν, πάντες ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ ἐδέχθησαν τὸν θάνατον· ἡ μὲν ἦτο κεκλιμένη τὸ μέτωπον κατὰ γῆς, ἐφ' ἧς μία μόνη πληγὴ τὴν ἑρρίψε νεκράν, ἡ δὲ ἐφαινετο παλαίσασα ἐπὶ μακρὸν πρὶν ἐκπνεῦσθαι. Αὐτὴ ἐκράτει μάχαιραν διὰ τῆς ἀπεξηραμένης αὐτῆς χειρός, ὥσπερ ἔμελλε νὰ πληῇ· ἐκείνη ἐκλινε τὸ σκελετωδὲς αὐτῆς γόνυ, ὥσπερ ζητοῦσα συγγνώμην. Ἡ τελευταία τέλος ἔκειτο κατὰ μῆκος τῆς θύρας, φονευθεῖσα ἀναμφιβόλως ἐνῶ ἐπροσπάθει νὰ φύγῃ.

Ὁ ἱππότης ἐμειδίασε πενθίμως, θεωρῶν τὰ λείψανα ταῦτα τῆς καταστροφῆς, διότι ἐσκέφθη τὴν Μετελίλλ' ἀκαλῶς! εἶπεν· ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν, τῶν εὐμεταβλήτων αὐτῶν ὄντων ὡς ὁ ἀῆρ, καὶ τῶν ἐλαφρῶν ὡς ἡ ὀμίχλη, τιμωρεῖται ἐνίοτε ἐπαξίως. Κατὰ τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν ἡ καταγωγὴ παντὸς κακοῦ προῆλθεν ἐκ τῆς γυναικὸς καὶ δὲν πιστεύω, Γουνάρ, ἡ τοῦ αἰδοῦ ἐπιστήμη σου νὰ δύναται νὰ παρέξῃ ἓν μόνον παράδειγμα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἐλαφρὰ ταῦτα ὄντα, ὑποσχεθέντα ἔρωτα καὶ πίστιν καὶ δοκιμασθέντα, ἐτήρησαν τοὺς ὅρκους αὐτῶν.»

VII

Ὁ ἀκύλουθος μειδιᾷ καὶ στενάζει συγχρόνως· σπογγίζει δάκρυ καὶ ἀπαντᾷ· «δὲν θὰ ἐκθέσω ἐπαξίως τοιοῦτον θέμα, ἐκτὸς ἂν τὸ ἄσμά μου εἶναι κύκνειον, διότι οἱ σκάλδοι ἡμῶν λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν τοῦ θανάτου ἡ ἄρπα τοῦ βορρά κέκτεται ὑπερφυσικὴν δύναμιν. Ἄνευ τοῦ φόβου ὅστις μὲ κρατεῖ, ἡδυνάμην νὰ σὲ ὁμιλήσω περὶ γυναικὸς, ἧς ἡ πίστις ἐνίκησε κινδύνους, περιεφρόνησεν καὶ τὸν θάνατον αὐτόν. Ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο ἰσχυρὰ καὶ καθαρὰ ὡς ὁ ἀνεπίληπτος ἀδάμας· ὁ ἔρως αὐτῆς δὲν ἀντημείφθη, διότι ἔμεινεν ἄγνωρος εἰς τὸν ἀγαπώμενον, ἀλλ' ἡ ἀκατάβλητος πίστις αὐτῆς ὑπέστη τὰ πάντα· ἀπὸ κλίματος εἰς κλίμα, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ἐν μέσῳ στερήσεων, κινδύνων, συμφορῶν, ἠκολούθει τὸν πλάνητα βίον τοῦ πολεμιστοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπα· καὶ τί ἐζήτησε δι' ὅλα ταῦτα; τίποτε! ἐπόθησε μόνον ἡ ἐπιτάφιος αὐτῆς πλὰξ ν', ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν αὐτῆς... Ἴσως ὅλαι αἱ καρδίαι δὲν εἶναι ἱκαναὶ πρὸς τοιαύτην ἀφοσίωσιν· ἀλλ' ἡ Ἐὐβὴρ ἦτο παρθένος τοῦ βορρά.

VIII

— Λαλεῖς περὶ τῆς Ἐὐβὴρ αὐτῆς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, νεανία, ἐπανελάθει ὁ κόμης Ἀρόλδος ἐν τούτοις δέχομαι ὅτι ἡ πίστις αὐτῆς ἦτο ἀκαταμάχητος· εἰάν ἡ Ἐὐβὴρ ἀναπαύεται ἤδη εἰς τὸν τάφον καὶ δὲν θὰ εὕρωσι πλέον γυναῖκα ὁμοίαν ἐκείνης, τίς γυνὴ εἶναι ἱκανὴ ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῆς νὰ ἀντλήσῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν εὕρισκω ἐν τῇ φιλίᾳ σου, ἀγαπητὲ Γουνάρ;

Ἄλλ' εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαυθῆς, ταλαίπωρον παιδίον· ἡ σκιά πυκνοῦται περὶ ἡμᾶς, Μὴ φοβηθῆς τὴν γειτονίαν τῶν νεκρῶν! ὁ πῆρξαν καὶ αὐτοὶ ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θά ἡμεθα ὡς αὐτοί. Ἐν τούτοις, Γουνάρ, ἐλθέ πλησίον μου, ἀπλώσου ἐπὶ τοῦ μανθίου μου καὶ ἂν σὲ καταλαβῇ φόβος, ἐνθυμήσου ὅτι εὕρισκεσαι πλησίον τοῦ Ἀρόλδου. Οὕτω ἀνεπαύθησαν ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ κατοικίᾳ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐφάνησαν ἐν τῇ ἀνατολῇ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

IX

Ὁ λόρδος Ἀρόλδος ἐξυπνῶν ἐφάνη διάφορος ἑαυτοῦ· τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἦτο τεταραγμένον· ὅλοι οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ παρουσίαζον τὴν ἐκφρασιν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου. «Γουνάρ, εἶπεν, ἐγέρθητι! ἄς ἐγκαταλείψωμεν ἀμέσως τοὺς τόπους τούτους!» Οὐδὲ λέξιν εἶπε πλέον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν διέβησαν τὰς θύρας τοῦ πύργου· τότε ἐστάθη καὶ ὠμίλησεν οὕτω ἀτὰ ἐγκλήματά μου ἐξήγειρον τοὺς νεκροὺς καὶ ἐτάραξαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου!... Τὴν νύκτα ταύτην μοὶ ἐφάνη ὅτι εὕρισκω ἐπὶ τῶν γογγυζουσῶν κορυφῶν τῆς Ἑκκλας καὶ τοῦ κρατῆρος τοῦ ὑφαιστείου· τὰ βλέμματά μου εἰσέδουν μέχρι τῆς κατοικίας τῶν κολαζομένων. Εἶδον τότε διερχομένας ἐνώπιον ἡμῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, τὰς ὁποίας οἱ δαίμονες παρέσυρον μετὰ ὠρυγῶν ἀγρίων. Τὰ βλέμματά μου ἐταράχθησαν, ὁ νοῦς μου ἐξάλισθη, βλέπων τὰ δυσειδῆ ἐκεῖνα πνεύματα παρασύροντα εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ὀδύνης δυστυχεῖς ἄλλοτε ἀνθρώπους ὡς ἐμέ.

X

«Εἶδον διερχομένην τὴν Ζούταν μὲ βλέμματα πεπλανημένα, μὲ κόμην ἄτακτον· εἶδον διερχόμενον τὸν Βούλφ-Στάνε, τὸ τελευταῖον θυμὸν μου, πτώμα ἄμορφον καὶ αἱμοσταγές. Καὶ θὰ ἐβλεπον καὶ ἄλλα, ἐὰν δὲν ἐγείρετο ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις ἐστρόβιλλε τὰς χιόνας τοῦ ὄρους. Ἦκουσα τότε κρότον ὅμοιον ἐκείνου, ὃν παράγει πολεμιστὴς, παρορμών τὸ βῆμα τοῦ ἵππου αὐτοῦ· καὶ αἰφνης τρεῖς ἱππόται ἐνδεδυμένοι τὴν πανοπλίαν αὐτῶν παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν μου· ὠδήγουν ἀπὸ τοῦ χα-

λινοῦ ἵππον μαῦρον φέροντα ἐφίππιον. Τὰ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν μαῦρα καὶ σπινθῆρες ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν προσωπίδων, τῶν ἐπιμελῶς κεκλεισμένων. Ὁ πρῶτος εἶπε μετὰ φωνῆς φοβερᾶς· «Ἀρόλδε ἀδάμαστε, καλῶς ἦλθες!» ὁ δεῦτερος ἀνέκραξε· «Νίκη· ὁ υἱὸς τοῦ φοβεροῦ Βιτικίνδ ἀνῆκει εἰς ἡμᾶς!» καὶ ὁ τρίτος μὲ εἶπε μετὰ φωνῆς πενθίμου· «Ἐν ὀνόματι τοῦ Ζερνεδώκ, σὲ διατάττω ν' ἀναβῇς ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου. Ἐξ ἡμῶν, Ἀρόλδε, προήρχετο πᾶσα ἡ δύναμις σου· ἡμεῖς σὲ ἐδίδομεν τὴν τόλμην καὶ τὴν ἰσχύν· μὴ νομίσης λοιπὸν, ὑπήκουε τῆς κολάσεως, ὅτι δύνασαι νὰ παλαίσῃς κατὰ τῶν δεσποτῶν σου.» Τὸ φᾶσμα ἔλεγεν ἀληθῆ! Τὰ πάντα ἐν ἐμοὶ ἀνεγνώριζον τὸ κράτος τῆς φωνῆς αὐτῆς, ὅπως ὁ αἰχμάλωτος ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ πενθίμου ἤχου τοῦ κώδωνος, τοῦ ἀναγγέλλοντος ὅτι τὸ ξίφος τοῦ δημίου ἀνεσπάσθη, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς καὶ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φυλακὴν. Ἡσθάνθην ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία· ὁ ποὺς μου εὕρισκετο ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ἡ χεὶρ μου συνέλαβε τὴν χαίτην τοῦ ὀλεθρίου ἵππου, ὅτε εἶδον σπεῦδον πρὸς βοήθειάν μου τὸ φᾶσμα τοῦ ἀναχωρητοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐν ὁράματι μοὶ ἐπεφαίνετο ἄλλοτε. Αἰφνης ταχεῖς ὡς πνοὴ καταιγίδος οἱ δαίμονες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ὠρυόμενοι.

XI

«Ἐρρίψε τὴν μαύρην αὐτοῦ κουκούλαν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ φάντασμα καὶ ἀπεκάλυψε τέλος τοὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ, ὦ Γουνάρ! Ὁ φρόνιμος σύμβουλος, ὅστις πολλάκις ἐπεχείρησε νὰ σταματήσῃ τὰ ὀλέθρια βήματα μου, ἦτο ὁ πατήρ μου Βιτικίνδ! Κατεδικάσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ καὶ τὰς ἐμὰς νὰ πλανᾶται καὶ νὰ πάσχη ἐπὶ τῆς γῆς, ἕως οὗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετανοήσῃ καὶ γραφῇ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ὅχι δὲν κατόκησεν εἰς μάτην τοσοῦτον χρόνον ὁ πατήρ μου τὴν χώραν ταύτην τῶν συμφορῶν, θὰ δαμάσω τὴν ἀγρίαν καρδίαν μου καὶ θὰ διδάξω εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ τὸν ἔλεον. Καὶ σὺ, Γουνάρ, σὺ θὰ μὲ χειραγωγήσῃς ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ τῆς μετανοίας· τὸ φάντασμα μὲ τὸ εἶπεν· «ἡ μήτηρ τοῦ Γουνάρ,

προσέθεσεν, ἐπιτηδεύει εἰς τὴν τέχνην τοῦ προγινώσκειν τὸ μέλλον, θὰ γνωρίζῃ πόσον ἰσχυρὸς εἶναι ὁ δεσμὸς ὁ ἐνὼν τὴν εἰμαρμένην τοῦ ἀκολούθου μετὰ τοῦ ἱππότου. Ὁ Τέλος ἀμίλησε γενικῶς περὶ μεταμφιέσεως συμβουλευθείσης ὑπὸ τῆς Ἑρμενγάρδης διὰ ν' ἀπατήσῃ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα καὶ νὰ προλάβῃ χωρισμὸν δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ ὀλεθρίους συνεπειάς. Μὲ φαίνεται ὅτι καθ' ἡν στιγμὴν ἐλάλει ὁ πατήρ μου ἠννόουν πληρέστατα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ ὁμῶς ἤδη μοὶ φαίνονται σκοτεινοί. . . Ὁὐλῶ λαλῶν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὥστε θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας αὐτοῦ. . . καὶ παρετήρησεν ὅτι ἄρῃσεν τὴν χειρίδα αὐτοῦ.

XII

Ὁ Γουνάρ ἀκούων τὴν διήγησιν ταύτην κατὰ πρῶτον ἔτρεψε καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διεχύθη θανάσιμος ὠχρότης· ἀλλ' ἔτε ὁ κύριος αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο αἶνιγμα, ὁ ἀκόλουθος ἠρυθρίασεν ὡς ῥόδον μέλλον ν' ἀνοίξῃ. Χαίρων διότι ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ, ἥτις ἐπρόδιδε τὸ ἀπόρρητόν του, σπεύδει νὰ ζητήσῃ τὴν χειρίδα. . . ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ῥηγνύει κραυγὴν τρόμου· ὁ Ἀρόλδος πετᾷ πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ.

XIII

Τὶ βλέπει ὁ κόμης Ἀρόλδος εἰς τὴν περιοχὴν, ἐν ᾗ πρὸ ὀλίγου εἰσέτι ἀνεπαύετο! . . . Τὸν δαίμονα τοῦ κακοῦ ὑπὸ τὴν μορφὴν θεοῦ, ὃν ἐλάτρευον οἱ πατέρες αὐτοῦ! Ὁ Ὀδίνος αὐτὸς ἀναπνέει ἐνώπιόν του. Ὁ μανθῦας αὐτοῦ σχηματίζεται ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἄρκτου ὡς ὑπερήφανος λόφος, μετέωρον χύνει ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ζωηράν λάμψιν, λάμψιν ἣν ἐπισκιάζει ἐν τούτοις ἡ ἀστραπή τοῦ βλέμματός αὐτοῦ. Τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ ὁμοιάζει τὸ γιγαντιῶδες ἀγάλμα, τὸ ὁποῖον ἵσταται ἐπὶ τῆς Ὑψάλης, καὶ ὅπως ἐν τῷ ἀγάλματι ἐκείνῳ, ἡ λευκὴ καὶ κυματίζουσα αὐτοῦ κόμη καταπίπτει μέχρι τῆς ὀσφύος· ἡ λόγχη αὐτοῦ εἶναι πύκνη τῶν ὤρων, καλύπτεται διὰ λαμπρᾶς ἀσπίδος. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶναι ἰσχυρὰ ἀνευ τραχύτητος, οἱ ἡχηροὶ τόνοι αὐτῆς ἀντηχοῦσι μετὰ μεγαλοπρεπείας· ἀποτείνεται πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Βιτικίνδ καὶ

ἡ χεὶρ αὐτοῦ μένει τεθειμένη ἐπὶ τῆς τρεμούσης κεφαλῆς τοῦ Γουνάρ, ἣν ἐκράτει αἰχμάλωτον.

XIV

« Ἀρόλδε! εἶπε· ποία παραφροσύνη σὲ ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλίπῃς τὴν λατρείαν τῶν πατέρων σου καὶ ν' ἀρνῆσαι τοὺς πολεμικοὺς θεοὺς; . . . Θρίαμβος καὶ ἡττα ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτῶνται. Συμπληρῶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσβολῆς ἢ τῆς καταδιώξεως; Ἐν νεῦμα τῶν ὀφρύων μου καταστρέφει στρατούς· θ' ἀπαρνηθῇς λοιπὸν καὶ τὴν θέσιν, ἣν ἡξιώθης διὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων σου; Θὰ παραιτηθῇς νὰ καθήσῃς μετὰ τῶν ἡρώων τῆς φυλῆς σου, μετὰ τοῦ γενναίου Ἑρρίκου καὶ τοῦ ἀγρίου Θοραρίνου; . . . Ἐγὼ μόνος δύναμαι νὰ παρέξω τὰς ἀπολαύσεις τῆς νίκης καὶ τῆς ἐκδικήσεως, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ γενναῖοι συναινοῦσι νὰ ζῶσιν· ἐγὼ μόνον δύναμαι νὰ παρέξω τοὺς αἰωνίους ἀγῶνας, τὸ λαμπρὸν συμπόσιον, τὸ στίλβον νέκταρ ἐντὸς τῶν κρανίων τῶν ἐχθρῶν, ὑπὲρ ὧν οἱ γενναῖοι ἔμαθον ν' ἀποθνήσκωσι. . . Μὲ ἀνήκεις· καὶ ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι τὸ ἐνέχυρον τῆς πίστεως ὑποτελοῦς.

XV

— Πειρασμέ! εἶπεν ὁ Ἀρόλδος χωρὶς νὰ ταραχθῇ· σὲ διατάττω νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς τόπους τούτους. Θεὸς ἡ δαίμων, σὲ προσκαλῶ· δύναμαι νὰ δαμάσω τὴν ἀγρίαν φρενήτιδα, ἣν οἱ λόγοι σου ἀνάπτουσιν εἰς τὸ στήθος μου· καὶ ἐξ ὅλης τῆς πανοπλίας μου, ἐκ τοῦ δικτυωτοῦ θώρακος, ἐκ τῆς χειρίδος καὶ τῆς ἀσπίδος μου οὐδ' ἐν τεμάχιον χαλύβδου, οὐδ' ἐν μόνον καρφίον θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Ἄφες τὸν νεανίαν τοῦτον ν' ἀναχωρήσῃ καὶ φύγε. — Ἡ Εὐδὴρ ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ἀπήντησε τὸ φάσμα· ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτῆς ἐσημάνθη μετὰ τὴν σφραγίδα μου. Νομίζεις ὅτι ἱερεὺς μέτινας σταγόνας ὕδατος ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐξαλείψῃ αἱματηρὰν σφραγίδα; Νομίζεις ὅτι ὑποκρύπτουσα τὸ ὄνομα καὶ τὸ φῶλον αὐτῆς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν νόμιμον ἐξουσίαν θεοῦ; Ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης ἀποκαλύψεως ὁ Ἀρόλδος ἐταράχθη ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας μετὰ μανίας, διότι ἡ νῆα αὐτοῦ πίστις δὲν ἐδά-

μασεν εισέτι τὰς ἀγρίας αὐτοῦ ἔξεις· αὐλοπόν, ἀνέκραξεν, ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, αἰτίνες πρὸ ὀλίγου μοι ἀπεκαλύφθησαν, θὰ τολμήσω νὰ παλαίσω πρὸς σέ· κατὰ σοῦ, κατάρατε! » Ἐγείρει τὸ ῥόπαλον αὐτοῦ καὶ μάχη συνάπτεται μεταξὺ θνητοῦ καὶ δαίμονος.

XVI

Ὁ καπνὸς σροεῖ· λιλίζει ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· αἱ φλόγες λάμπουσι περὶ αὐτούς· ἀλλ' οὐδὲ τὸ πῦρ τοῦ Ἀδου, οὐδὲ ὁ κεραυνὸς, οὐδὲ τὰ ἐπανελημμένα κτυπήματα, ἅτινα κλονίζουσι τοὺς πύργους τοῦ φρουρίου, δύνανται νὰ καταβάλλωσι τὸ θάρρος τοῦ Ἀρόλδου. Ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ σκυθρωπῆς ἐπιμονῆς καὶ ῥίπτει χάλαζαν κτυπημάτων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Τέλος ὁ δαίμων νικάται· ἡ κακοποιὸς αὐτοῦ δύναμις ὑποχωρεῖ εἰς θέ-

Ὁ Ἀρόλδος καὶ ἡ Ἐυδὴρ.

λησιν ἰσχυροτέραν λειποθυμεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμίας. Ὁ μαχητὴς τοῦ βορρᾶ ὁρμᾷ πρὸς τὴν Ἐυδὴρ καὶ φέρει αὐτὴν μακρὰν τοῦ θεάτρου φοβερῶν κατορθωμάτων, διὰ ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν ζωὴν!

XVII

Κατέθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χλόης· ἐκεῖ πλησίον ἔρρεεν ἀργυρὸς ῥύαξ. Σκέψεις νέαι ἐπολιόρκουν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀρόλδου, φόβος

ἄγνωστος ἐτάραττε τὸ στήθος αὐτοῦ, ἐνῶ διὰ δειλῆς χειρὸς ἔρριπτε σταγόναις τινὰς ὕδατος ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στήθους τῆς Ἐυδὴρ. Μὲ πόσῃν ταραχὴν ἠκολούθει τὰς προόδους τῆς ζωῆς, ἥτις ἐχρωμάτιζε τὰς παρειὰς τῆς νέας με ῥόδινον χρῶμα, καὶ ἥς ὁ σπινθὴρ ἔλαμψε πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. « Πῶς! ἐσκέπτετο, ἐτυφλώ-

θην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνώρισω γυναῖκα ἐκ τῶν ξανθῶν αὐτῶν πλοκάμων; Πῶς ὑπὸ τὰ ἐνδύματα ἀκολούθου δὲν διέκρινα τὸν σχηματισμὸν τοῦ παρθενικοῦ τούτου στήθους; Πόσον ἤμην ἀνόητος· ἔτρεχα νὰ ζητῶ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον ἐν τῷ μέσῳ ὠκεανῶν καὶ ἐρήμων, ἐνῶ εἶχον πλησίον μου τὴν ἀξιαγάπητον αὐτὴν σύντροφον! »

XVIII

Τότε, θεωρῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα ἐπὶ τοῦ καθρέπτου τοῦ ὕδατος, ἰσχύνη διὰ τὴν ἄτακτον κόμην καὶ τὸν ἀτημέλητον πώγωνα αὐτοῦ, ἔσπευσε νὰ ἐξαλείψῃ τὰ στίγματα τῆς τελευταίας μάχης· νέα ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, ὅτι καὶ ὁ οὐδὲν οὐδέποτε φοβηθεὶς ἔρχεται ἡμέρα καθ' ἣν φοβεῖται τι, καὶ ὁ οὐδέποτε ἀγαπήσας ὑποχωρεῖ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἡ Εὐδὴρ αὐτοῦ! . . . Ἐπανῆλθεν ἐντελῶς εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὅμως δὲν θέλει νὰ κινηθῇ, δὲν θέλει νὰ προφέρῃ λέξιν, δὲν θέλει καὶ ν' ἀνοίξῃ ἐντελῶς τὰ βλέφαρα αὐτῆς. Ἡ νέα κόρη ὀλίγον τεταραγμένη ἀρέσκεται βεβαίως νὰ κατασκοπεύῃ διὰ μέσου τῶν μακρῶν καὶ μεταξίνων αὐτῆς βλεφαρίδων τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον ἐμπνέει. Τὸ φεῦγον ἐρύθημα ἀπὸ τοῦ μετώπου εἰς τὰς παρειάς, καὶ ἀπὸ τὰς παρειάς εἰς τὸ στήθος ἀποκαλύπτει τὴν αἰδῶ ἅμα καὶ τὴν ἐλπίδα.

XIX

Ὁ δὲ πολεμιστὴς τοῦ βορρᾶ μάτην ζητεῖ ἐκφράσεις πρὸς ἐξεικόνισιν τοῦ νέου αἰσθήματος τοῦ ταράττοντος αὐτόν. Ὅλαι αἱ λέξεις, αἵτινες δὲν ἐκφράζουσι μανίαν καὶ ὕβριν τῷ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστοι. Ἀνεγείρων τὴν δειλὴν αὐτοῦ σύντροφον, ὀλίγας μόνον λέξεις ἐκφέρει ἀγρίας εἰλικρινείας. Καὶ εἴθε αἱ νέαι κόραι πρὸς αὐτὴν λαλοῦσι περὶ ἔρωτος νὰ μὴ ἀκούωσι γλυκυτέρους λόγους, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ᾔναι τόσοι εἰλικρινεῖς. Ἡ Εὐδὴρ, εἶπεν, ἠκολούθησες ἐπὶ μακρὸν τὸν Ἀρόλδον εἰς τὸ κινδυνώδες αὐτοῦ στάδιον, εἶναι δίκαιον καὶ ἐγὼ νὰ σὲ λάβω ὡς ὁδηγὸν εἰς μᾶλλον γαλήνιον ὁδόν. Αὐρίαν εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Κουθβέρτου· αὐτὴ ἴδῃ πρὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ ἱππότην χριστιανόν καὶ τὴν χριστιανὴν αὐτοῦ· θὰ διηγοῦνται ποτὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Βιτικίνδ' ἐβαπτίσθη καὶ ἐνυμφεύθη τὴν πρῶτάν τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΕΡΙ ΛΥΟ ΟΦΕΩΝ.

Α'.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἐπὶ τοῦ μεγάλου μαγίστρου τοῦ ἐν Ῥόδῳ ἐδρεύοντος τάγματος τῶν ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἱεροσολύμων Ἐλιῶνας Βιλλενέζ, ἐνεφανίσθη τερατώδης ὄφης, ὅστις ἐμφωλεύων ἐν σπηλαίῳ κειμένῳ παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἀπέχοντος δύο χιλιάδας μιλίων ἀπὸ τῆς ὁμωνύμου πρωτεύουσος τῆς νήσου, κατεβρόχθιζε πρόβατα, ἀγελάδας, ἵππους, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπους. Πάντες ἐταράχθησαν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, πολλοὶ δὲ θαρράλεοι ἱππῶται ἐξεληνόντες εἰς καταδίωξιν τοῦ τέρατος ἐξηφανίσθησαν. Τούτου δ' ἐνεκεν ὁ μέγας μαγίστρος ἀπαγόρευσε τὸν κατὰ τοῦ ὄφεως πόλεμον ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τοῦ ἱπποτικοῦ ἐνδύματος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διέτριβεν ἐν Ῥόδῳ ὁ Γάλλος ἱππότης Θεοδόσιος (Dieu-Donné) Γοζὼν, ὅστις συλλαβὼν τὸ πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ τέρατος σχέδιον ἦλθεν εἰς Γαλλίαν καὶ κλεισθεὶς εἰς τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Λαγγεδόκης φρούριον τοῦ Γοζὼν ἐπεδόθη νυχθημερὸν εἰς μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τούτου. Κατασκευάσας ἐκ ξύλου ἢ χάρτου πιστὴν εἰκόνα τοῦ ἐν Ῥόδῳ ὄφεως ἐδίδαξεν εἰς δύο θηρευτικούς κύνας, ἐν ᾧ ἅμα ἀκούοντες τὰς φωνὰς του ὁρμῶσιν ὑπὸ τὴν γαστέρα, ἣτις στερεῖται λεπίδων, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ἑφιππος προσέβαλε διὰ τῆς λόγχης τὸ θηρίον εἰς διάφορα μέρη. Μετὰ πολὺμηνον δὲ καθημερινὴν ἐξάσκησιν ἐπέστρεψε μετὰ τῶν κυνῶν εἰς Ῥόδον, καὶ χωρὶς νὰ διακινῶσιν εἰς οὐδένα τὸν σκοπὸν τοῦ ἔφερε κρυφίως τὰ ὄπλα του εἰς τινα ἐκεῖ παρακειμένην ἐκκλησίαν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, οὓς ἐκ Γαλλίας εἶχε φέρει. Ἀφ' οὗ μετὰ κατανύξεως προσνυχτήθη, ὑπλισθεὶς ἵππευσε, καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἵνα μείναντες κατὰ μέρος παρατηρῶσι τὴν μάχην, καὶ ἂν μὲν ἐφονεύετο εἶχον τὴν αἰδαν νὰ ἐπα-